

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a kereset elfogadható;
- a Bíróság helyezze hatályon kívül az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-301/05. sz. ügyben 2008. március 11-én hozott ítéletét;
- a Bíróság adjon helyt a fellebbező által első fokon előterjesztett, megsemmisítés és kártérítés iránti kérelmeknek;
- a Bíróság kötelezze az első fokú eljárás alperesét a megsemmisítés iránti kereset elbírálása és a fellebbezési eljárás során felmerült összes költség viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Fellebbezésének alátámasztására a fellebbező lényegében három jogalpra hivatkozik.

Első, két részből álló jogalapjának alátámasztására a felperes először is előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte a negyedik loméi egyezményt ⁽¹⁾.

A téves jogalkalmazás egyrészt abban áll, hogy az Elsőfokú Bíróság a fellebbező előadása szerint kimondta, hogy a loméi egyezmény 313. cikke (2) bekezdése k) pontjának értelmében a nemzeti programengedélyező jogosult a technikai segítségnyújtással megbízott tanácsadók és szakértők felvételéről dönteni anélkül, hogy figyelembe venné a Bizottságot az említett egyezmény szerint illető költségvetési hatósági és pénzgazdálkodási hatáskört és azt – a Bizottságot terhelő – kötelezettséget, hogy ez utóbbi intézménynek a nemzeti programengedélyező részére a szerződésekre vonatkozó tárgyalások során technikai segítséget kell nyújtania.

A fellebbező álláspontja szerint a téves jogalkalmazás másrészt abban áll, hogy az Elsőfokú Bíróság kimondta: a nemzeti programengedélyező által a felperes munkaszerződése megújításának jóváhagyása iránt a Bizottsághoz előterjesztett kérelemnek kifejezett hivatkozást kell tartalmaznia a loméi egyezmény 314. cikkére ahhoz, hogy az ebben a rendelkezésben írt 30 napos határidő folyása elkezdődjék, noha egy ilyen követelmény egyáltalán nem következik e cikkből. A felperes azt állítja, hogy ezért az Elsőfokú Bíróságnak, amennyiben az előbb hivatkozott határidőt helyesen értelmezte volna, meg kellett volna állapítania, hogy a Bizottság nem tartotta be az említett határidőt.

Második jogalapjával a felperes azt állítja, hogy a megtámadott ítélet az indokolásában nyilvánvaló ellentmondást tartalmaz, mert az Elsőfokú Bíróság a loméi egyezmény 317. cikke a) pontjának megsértésére alapított jogalap vonatkozásában kimondta egyrészt, hogy e jogalap elkésztett, másrészt pedig, hogy lényegében megegyezik az ugyanezen egyezmény 313. cikke (2) bekezdése k) pontjának megsértésére alapított jogalappal. A felperes szerint ugyanazon jogalap nem utasítható el egyszerre elfogadhatatlanként és alaptalanként.

Harmadik jogalapjával a felperes végül előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a védelemhez való jogát azzal, hogy egyrészt nem vette figyelembe a tárgyaláson előterjesztett összes érvelését, másrészt pedig eltorzította a gondoskodási

kötelezettség, a gondos ügyintézés és a bizalomvédelem elveinek megsértésére alapított jogalapjának terjedelmét.

⁽¹⁾ A Mauritiuson, 1995. november 4-én aláírt megállapodással (HL 1998. L 156., 3. o.) felülvizsgált, az afrikai, karibi és csendes-óceáni államok (AKCS) és az Európai Gazdasági Közösség között kötött, Loméban, 1989. december 15-én aláírt negyedik egyezmény (amelyet a negyedik AKCS–EGK egyezmény megkötéséről szóló, 1991. február 25-i 91/400/ESZAK, EGK tanácsi és bizottsági határozat [HL L 229., 1. o.] hagyott jóvá).

Az Audiencia Provincial de Salamanca (Spanyolország) által 2008. május 26-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Eva Martín Martín/EDP Editores, S.L. és Juan Caballo Bueno

(C-227/08. sz. ügy)

(2008/C 223/32)

Az eljárás nyelve: spanyol

A kérdést előterjesztő bíróság

Audiencia Provincial de Salamanca (Spanyolország)

Az alapeljárás felei

Fellebbező: Eva Martín Martín

Az eljárásban részt vevő többi fél: EDP Editores, S.L. és Juan Caballo Bueno

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Az Európai Közösséget létrehozó Szerződés 153. cikkét – annak 3. és 95. cikkével összefüggésben –, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának 38. cikkét, továbbá az üzlethelyiségen kívül kötött szerződések esetén a fogyasztók védelméről szóló, 1985. december 20-i 85/577/EGK tanácsi irányelvet ⁽¹⁾, különösen annak 4. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azok lehetővé teszik az elsőfokú ítélet elleni fellebbezést elbíráló bíróság számára az említett irányelv hatálya alá tartozó szerződés érvénytelenségének hivatalból történő megállapítását olyan esetben, amikor az érvénytelenségre az alperes fogyasztó sem a fizetési meghagyással szembeni ellentmondás szakában, sem a szóbeli tárgyaláson, sem a fellebbezésben nem hivatkozott?

⁽¹⁾ HL L 372., 31. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 1. kötet, 262. o.